

булката да работи, ама тѣй че лоши приказки да не ѝ се казватъ. И ето какъ се нагласили.

„Стани ти, бабо! рекълъ стариятъ дѣдо, стани да земешъ мѣнцитѣ, ужъ че трѣгвашъ за вода. Азъ пѣкъ ще стана и ще искамъ мѣнцитѣ отъ тебе, за да ида за вода, да не ходишъ ти. Азъ ще дърпамъ кобилицата и ти ще я дърпашъ. Дано, тѣй като хванемъ да се прѣпираме булката сама се досѣти какво да прави. Ако има отъ Бога умъ, тя ще стане, ще грабне кобилицата съ мѣнцитѣ и завчасъ ще донесе вода“. Така и направили.

Като зели да се дърпатъ за кобилицата, ужъ кой да иде за вода, булката си стояла въ кѣта и спокойно ги гледала. Най-подирѣ тя рекла: „Я ги гледай, стари хора, мари Боже, какви се дърпатъ като кучета. Колкото за това много умъ не трѣбва: нека единътъ да иде за вода днеска, утрѣ пѣкъ другиятъ.“

Здравецъ.

Здравко чуденъ, ранобуденъ

Веселъ си, засмѣнъ.

Цѣла зима тебъ те има

Миризливъ, зеленъ.

Вакло стадо, буйно, младо

Прѣзъ тебъ ли броди,

Мирисъ силенъ, изобиленъ

Прѣскашъ тамо ти.